

Az apa, a lány és a könyvek

Faragó Kornélia fordítása

Az útkereszteződés abban a szobában van,
amelyben az ebédlőasztal.

Az asztalnál a lányom és én
kenyeret és szavakat rágcsálunk.

Az én lányomban sok a beszélő.
A szeretetet és a tiszteletet vita
szövi át, és összehangolatlan
gondolatiság.

Könyvtárunkban könyvek vannak,
a könyvekben sokat beszélnek,
sokat idéznek és sokat perlekednek,
mindig így volt ez.

Ebéd után a lányom a hátára veszi a könyveket.
Viszi az Istent, az Isten a szavak egyike
a Könyvben, amelyet lapjaira kell szedni,
hogy biztos lehessen, más
nem fogja olvasni.

Tiszta vagyok, a tudóm, mint az első hó.
Lánygyermek, de olyan bölcs már,
hogy ismeri a szelek járását, azt mondja: a Könyvet
a kóborló betűkkel felütöttem!
Apám, kérdezz engem!

Požegai házam az Ifjúság utca egyben

Lezser, társalgási stílusban
közli a barátom: nem jelenítéd meg
a verseidben elégségesen korunk
sivárságát.

És én a szoba ablakából az eget bámulom,
a sas munkaterülete, könnyen viseli
száműzetését, verdes csendes szárnyaival,
és karmai között, azt hiszem, bárányt tart.

Kinn csak a fékevesztettség,
amely senkit sem kímél.
Csak a szomorú történetek,
Amelyek nélkülözik a tragédia
elemeit.

A tragédiának magasztos
a vége, katarzissal
és könnyekkel mindnyájunk
szemében.

Lezser, társalgási stílusban
fordulok a barátomhoz: egyáltalán
hogyan lehetséges elmenni a saját házunkból?
Olyan régen benne fészkelek már
melengetve, akár a madár.

Ringlispíl

Senki, aki húsból és vérből való, nem tudott nevet adni nekem:
sem az apám, sem az anyám, sem végtelen nemzetségem,
s magamnak én sem.
Vágyaim és bűneim adták a nevemet.

Próféciai és költői szövegek neveztek meg.
Mindattól, amit láttam és amit tudok, kaptam e nevet,
mert nem vagyok sziget. Bánataim és derűim
szólítanak meg. És a Biblia is szereti a nevemet mondani.
Inkább mint kenyérral, élek mások szívével.
Megremegek, ha erre a véres Spielre gondolok,
s Te megremepsz-e, aki ezt a ringlispílt forgatod?

Gyermekeink telefonnal és fülhallgatóval

Az Úr 2016. évében.

Már napok óta figyelem őket az autóbuszban,
a villamosban és a parkokban; rollereken
repülnek, vagy kávézóknál ülnek előredőlve,
úgy bámulják a telefonjaikat, mint kihalt hideg
templomokat, amelyekről hiszik, hogy majd gondjukat viselik,
hosszú délutánokon, éjszakákon át játsszák kis játékaikat,
pasziánszoznak; s a saját gondolatnál is gyorsabban
száguldoznak, a fülükön fülhallgatóval, a mi gyermekeink,
a mi digitális robotjaink, és nem látják, hogy mellettük
emberek haladnak el, és nem veszik észre, hogy egy nőnek kecses
a járása, hogy megjött a tavasz és hogy nyílik a cseresznye virága;
a valóságnak felettük már nincs semmilyen hatalma,
mert csak a fénylő displayen lelhetnek rá arra,
amiről hiszik, hogy az életük szerelme; már hónapok óta nézem,
ahogy a telefonjaikba merülnek, és nem tudják,
hogy az Isten, aki soha meg nem szakítja a munkát,
közéjük is leszáll, hogy egy kicsit jobban láthassa, mit is teremtett;
hogy végre a görkorsolyát a lábára installálja és a fülhallgatót a fülére;
hogy őket a sötétséggel teli barlangból kivezesse,
hogy időt adjon nekik, hogy legalább valamit érzékelhessenek, ha már
hatalmában áll, hogy meggyőzze mindnyájukat, hogy léteznek, s hogy
így megmentse
attól a rengeteg örömtől, amely épphogy meg nem fojtotta őket.

